
Stjernernes Ord

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Stjernernes Ord", i: *Mindeudgave Digte*, side: 132, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Stjernernes Ord

Det hænder en hellig, men kortvarig Stund
for milde enfoldige Sjæle,
at Gud lader Stjerner som Engle faa Mund
og tale med Menneskemæle,
og Vismænd forstaar – og Hyrderne gaar
ilfærdigt til Krybben at knæle.

Nu ved de, at Styrke og Ære og Pragt
er usammenhængende Løgne,
for lidet at regne mod det, der er lagt
i Barnets uskyldige Øjne, –
at Højhelligdag skal aabne sig bag
de hundrede lukkede søgne:

Og har vi den Rigdom, i Slot eller Vraa:
en Bittedreng eller Smaapige,
aah, bøjede vil vi hen over dem staa
i Aften for dybt dem at kige
i Øjnene ind, det svindende Skin
at se af det blivende Rige.

Vi selv har jo ligget i Vugge engang
med Skæret, der svandt, i vort Øje,
har været for den, hvem vi sprællede i Fang,
en Hilseo. fra Ham i det høje.
Velsignede Mor! hvorfor blev jeg stor?
Aah, fik jeg til Barnet mig bøje!

Saa krummer sig Vismænd og Hyrder paany
for Vinterens livløse Tynge.
Men Barnet, hvis Himmelskær var som et Gry,
har lært dem en Lovsang i Klynge
om Solhvervets Tid, skærsommernatsblid,
da Stjernerne evig skal synge.